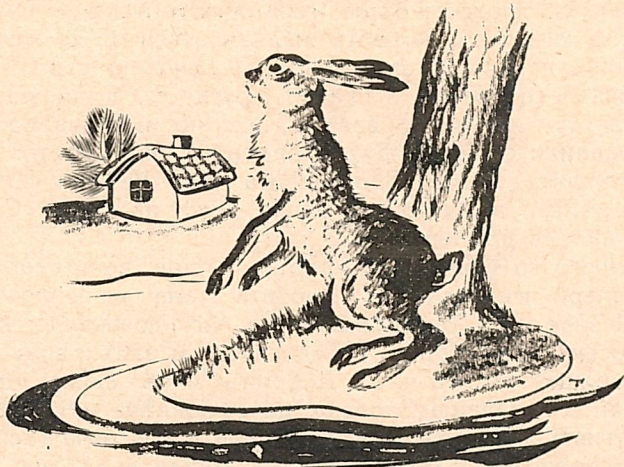

ЗВЕЗДАТА НА РОЖДЕСТВО

Мразовита нощ. Гората изглеждаше сребърна. Елхитѣ бѣха особено хубави. Дългитѣ имѣ прѣсти се протягаха и показваха лѣскавитѣ си накити отѣ стѣкленѣ прахѣ и сребро.

Цѣлото горско царство ликуваше презѣ тая нощ. Животнитѣ бѣха заловили единѣ човѣкъ. Дори побѣлялата отѣ старостѣ мечка си подаде главата отѣ легловището си, за да го види, да се увѣри. Единѣ истински човѣкъ бѣше той съ герданѣ отѣ огнени зѣрна, които причиняваха смѣртѣ на звѣроветѣ. Вѣ ржката му имаше дългѣ прѣтъ, който отѣ далече ги караше да треперятѣ.

И за това презѣ тая нощ вѣ сребърната гора радостѣта бѣше безкрайна. Звѣроветѣ тичаха, гонѣха се, присмиваха се на своя пленникѣ. Старата мецана, подала глава отѣ легловището, се усмихваше самодоволно на младитѣ. Само старата елха съ сребърни клони се опитваше да го закрие. Потреперваше отѣ време на време, дано го засипе съ снѣгѣ. Ала всичкитѣ ѣ усилия отиваха напусто.

Звѣроветѣ бѣха решили единодушно да си отмѣстятѣ на опасния неприятелѣ и да го изядатѣ вѣ полунощ. Даже малкото зайче се заканваше да изгризе ботушитѣ му, защото не обичаше да яде човѣшко месо.

— Луната преваля! Гответе се! — тракаше съ жбѣи вѣлкѣтъ и нетѣрпеливо се облизваше около ямата, вѣ която вмѣсто него, безпомощно омотанѣ, лежеше неговитѣ най-голѣмѣ врагѣ.